

си и да избѣгатъ. Но Елица се спустна съ нѣколко отъ другаритѣ си, уловиха Селима, взеха му пушката и сабята и му вързаха съ вѣже ръцетѣ на гърба. Баща му бѣ тежко раненъ въ гърдитѣ и скоро умрѣ предъ очитѣ на сина си. Подкараха Селима вързанъ нагоре изъ планината.

На другата сутринъ, рано при изгрѣвъ слънце, Елица и юнацитѣ изкараха Селима при гроба на Бойчо войвода.

И тамъ, върху гроба на войводата, погубиха заклетия си врагъ. Търкулна се отрѣзаната му глава върху гроба. Елица се провикна:

— Братко, виждашъ ли?... Отмѣстихме за тебе!...

После поведе другаритѣ си юнаци и се прехвърлиха отъ другата страна на планината. И тамъ страдаха българитѣ подъ тежкото турско робство и отидоха да ги закрилятъ.

Настѣпи ли люта зима, Елица разпускате юнацитѣ, свалѣше юнашката си форма и скриваше оржжието до пролѣтъ. Смѣсваше се тя съ момитѣ въ нѣкое село и цѣла